

DVIGUBA NELAIMĖ

Giesmės apie mirusiuosius – gyvųjų raudos.

Taip pagalvojo Eragonas, lipdamas per susirietusį ir sukapotą urgalą bei girdėdamas moterų, traukiančių mylimuosius iš krauju sulaistyto Farten Duro purvo, raudojimus. Jam už nugaros Safyra atsargiai apėjo lavoną, jos žėrintys mėlyni žvynai vieninteliai žibėjo tuščiavidurio kalno tamsoje.

Praėjo jau trys dienos nuo vardenų ir nykštukų mūšio su urgalais dėl Trondžheimo, mylios aukščio kūgio formos miesto, įsikūrusio Farten Duro viduryje, bet mūšio laukas buvo vis dar nusėtas lavonais. Žuvusiųjų tiek daug, kad palaidoti visų neįmanoma. Tolumoje niūriai žioravo didžiulis laužas, kur buvo deginami urgalai. Jiems – jokių laidotuvių ar šventos poilsio vietos.

Pabudęs ir pamatęs, kad Andžela sugydė žaizdą, Eragonas tris kartus mėgino keltis iš patalo. Kiekvieną kartą kankindavo siaubingi skausmai, lyg sprogimas sklindantys iš stuburo. Gydytojai girdė jį įvairiais vaistais. Arija ir Andžela tvirtino, kad jis visiškai sveikas. Bet jam skaudėjo. Niekuo padėti negalėjo ir Safyra, ji tik dalijosi skausmu, pasiekiančiu ją per mintis.

Eragonas ranka persibraukė veidą ir pakėlė akis į žvaigždes, mirksinčias pro tolimą Farten Duro viršūnę, aprūkusias juosvais laidotuvių laužo dūmais. *Trys dienos*. Trys dienos, kaip jis nužudė Durzą; trys dienos, kaip žmonės jį vadina Šešėlio Žudiku; trys dienos, kaip raganiaus sąmonės liekanos niokojo jo protą ir jį išgelbėjo paslaptینگasis

Togira Ikonoka – Luošys, Kuris Sveikas. Apie šią viziją niekam, išskyrus Safyrą, nepasakojo. Kova su Durza ir blogosiomis jėgomis, kurios jį valdė, pakeitė Eragoną – bet ar į gera, ar į bloga, dar nežinojo. Jautėsi trapus, lyg staigus šokas būtų supurtęs jo sugydytą kūną ir sąmonę.

O dabar jis atėjo į mūšio lauką, vedamas liguisto noro išvysti jo padarinius. Atvykęs pajuto tik nejaukiai visur tvyrančią mirtį ir dūlėjimą, o ne šlovę, kurią žadėjo herojinės giesmės.

Prieš kelis mėnesius, kai dėdės Garou dar nebuvo nužudę razakai, Eragonas būtų neištvėręs to žiaurumo, kurį išvydo kaunantis žmonėms, nykštukams ir urgalams. Dabar nejuto nieko. Safyros dėka suprato, kad vienintelis būdas neprarasti sveiko proto patyrus tokį skausmą – ką nors *daryti*. Nebetikėjo, kad gyvenimas turi kokią nors prasmę – nebetikėjo, kai pamatė kulų, milžiniškų urgalų padermės, draskomus vyrus, ir žemę, nusėtą nukapotomis galūnėmis, ir purvą, tiek permirkusį krauju, kad šis net sunkėsi pro batų padus. Jei kare ir buvo kas garbinga, nusprendė jis, – tai tik kovoti, kad apsaugotum kitus.

Pasilenkė ir iš purvo ištraukė krūminį dantį. Mėtydamas jį delne lėtai su Safyra apėjo sutryptą lygumą. Pakraštyje sustojo, nes pamatė Jormundurą – vardenų vado Azihado dešiniąją ranką, – skubantį jų link nuo Trondžheimio. Priėjęs Jormunduras nusilenkė – to, Eragonas žinojo, nebūtų padaręs prieš kelias dienas.

– Džiaugiuosi, kad laiku tave radau, Eragonai. – Rankoje jis spaudė pergamento ritinėlį. – Azihadas grįžta ir nori, kad tu būtum ten. Kiti jau laukia jo prie vakarinių Trondžheimio vartų. Turime paskubėti, kad atsirastume ten laiku.

Eragonas linktelėjo ir pasileido vartų link, ranka prisilaikydamas Safyros. Beveik visas tris dienas Azihadas persekiojo urgalus, kuriems pavyko pabėgti nykštukų tuneliais, vingiuojančiais po Beoro kalnais. Eragonas matė jį tik kartą po pirmojo žygio, Azihadas tada niršo, kad jo duktė Nasuada nepakluso įsakymui prieš mūšį pasitraukti su kitomis moterimis ir vaikais. Ji slapta kovėsi tarp vardenų lankininkų.

Azihadą lydėjo Murtagas ir Dvyniai: Dvyniai dėl to, kad tai pavojinga užduotis ir vardenų vadą reikėjo ginti pasitelkus magiją, o

Murtagas troško dar kartą įrodyti, kad vardenams nelinki nieko bloga. Eragonas nustebo, kaip pasikeitė žmonių nuomonė apie Murtagą, turint galvoje, kad Murtago tėvas – Drakono Raitelis Morzanas, išdavęs Raitelius Galbatoriksui. Nors Murtagas nekentė savo tėvo ir buvo ištikimas Eragonui, vardenai juo nepasitikėjo. Bet dabar niekas neeikvojo jėgų nepagrįstai neapykantai, nes reikėjo tiek daug nuveikti. Eragonui trūko pokalbių su Murtagu, tad jis laukė, kada, draugui grįžus, galės aptarti viską, kas nutiko.

Apėję Trondžheimą, Eragonas ir Safyra priešais vartus išvydo nedidelį būrelį, nušviestą iš viršaus krintančios šviesos. Ten buvo Orikas – nykštukas, nekantriai mindžikuojantis tvirtomis kojomis, – ir Arija. Baltas tvarstis ant jos žasto žėrėjo tamsoje, mesdamas neryškų atspindį jai ant plaukų. Eragoną nukrėtė keistas virpulys – kaip visada, kai išvydavo elfę. Ji žibančiomis žaliomis akimis žvilgtelėjo į jį ir Safyrą ir toliau laukė Azihado.

Sudažydama Izidar Mitrimą – didįjį safyrą, kuris buvo šešiasdešimties pėdų skersmens ir išraižytas kaip rožė, – Arija padėjo Eragonui nužudyti Durzą ir laimėti mūšį. Bet nykštukai buvo įtūžę, kad ji sunaikino didžiausią jų brangenybę. Jie nesutiko išnešti safyro duženių ir paliko jas gulėti dideliu ratu pagrindinėje Trondžheimo menėje. Eragonas perėjo per suskilusias šukes, užjausdamas nykštukus dėl tokio grožio netekties.

Jiedu su Safyra sustojo prie Oriko ir apžvelgė tuščią lauką, supantį Trondžheimą penkių mylių spinduliu ir besitęsiantį iki Farten Duro.

– Iš kur atkeliaus Azihadas? – paklausė Eragonas.

Orikas parodė į žibintais nukabinėtą didžiulę tunelio angą už poros mylių.

– Netrukus jau turėtų pasirodyti.

Eragonas kantriai laukė drauge su kitais, atsakinėdamas į klausimus, bet mieliau mintimis kalbėdamasis su Safyra. Tyla, gaubianti Farten Durą, jam tiko.

Tik po pusantros valandos tolimajame tunelyje kažkas sujudėjo. Į žemės paviršių išsiropštė dešimt vyrų, tada apsigrėžė ir padėjo išlipti

dar tiek pat nykštukų. Vienas vyrų – Eragonas nutarė, kad tai Azihadas, – pakėlė ranką, ir kariai išsirikiavo už jo į dvi tiesias eiles. Davus ženklą, būrys ėmė išdidžiai žygiuoti Trondžheimo link.

Nenužygiavo nė penkių jardų, o tunelyje už jų vėl ėmė knibždėti ir laukan iššoko daugiau būtybių. Eragonas prisimerkė – iš taip toli aiškiai neįžiūrėjo.

– *Ten juk urgalai*, – suriko Safyra, įtempdama kūną lyg lanko temple. Eragonas jos neklausinėjo.

– Urgalai! – sušuko jis ir užšoko ant Safyros, keikdamas save, kad savo kardą, Zaroką, paliko kambaryje. Niekas nesitikėjo užpuolimo dabar, kai urgalų kariuomenė buvo išsklaidyta.

Žaizda sudilgsėjo, kai Safyra išskleidė mėlynus sparnus, tada juos nuleido ir šoko į priekį, kas sekundę skrisdama vis greičiau ir aukščiau. Po jais tunelio link bėgo Arija, beveik Safyros greičiu. Orikas su keliais vyrais sekė jai iš paskos, o Jormunduras nulėkė atgal į kareivines.

Eragonas buvo priverstas tik bejėgiškai stebėti, kaip urgalai iš užnugario puolė Azihado karius, nes per tokį atstumą negalėjo panaudoti magijos. Užpuolusios netikėtai, pabaisos čia pat patiesė keturis vyrus, o kiti kariai, žmonės ir nykštukai, susisprietė aplink Azihadą, mėgindami taip jį apsaugoti. Kardai ir kirviai džersškėjo, būrys spaudėsi. Nuo vieno iš Dvynių blykstelėjo šviesa, ir vienas urgalas parkrito, spausdamas nukirstos rankos strampą.

Minutę rodėsi, kad nuo urgalų pavyks apsiginti, bet tada orą sudrumstė sūkurys ir plona rūko juosta apgaubė kovotojus. Kai ji išsi-skleidė, stovėjo tik keturi kovotojai – Azihadas, Dvyniai ir Murtagas. Urgalai puolė juos, užstodami vaizdą Eragonui, jo siaubui ir baimei.

Ne! Ne! Ne!

Safyra dar nespėjo nusigauti iki kovos vietos, o grupelė urgalų pasileido atgal prie tunelio ir sulindo po žeme, palikdami tik kniūbsčius kūnus.

Kai tik Safyra nusileido, Eragonas nušoko žemyn ir susiraukė, apimtas sielvarto ir pykčio. *Aš negaliu*. Pernelyg priminė dieną, kai jis grįžo į fermą ir rado mirštantį dėdę Garou. Kas žingsnis kovodamas su baime, ėmė ieškoti, ar kas liko gyvas.

Vieta buvo klaikiai panaši į mūšio lauką, kuri matė prieš tai, tik čia kraujas buvo šviežias.

Skerdynių lauko centre gulėjo Azihadas, krūtinės šarvai buvo sutrūkę nuo daugybės smūgių, o aplink tysojo penki negyvi urgalai. Jis vis dar kvėpavo su pertrūkiais. Eragonas priklaupė prie jo ir palenkė galvą, kad ašaros nekristų ant sužeistos valdovo krūtinės. Niekas tokių žaizdų neišgydys. Pribėgusi prie jų Arija sustojo ir jos veidą iškreipė sielvartas, kai pamatė, kad Azihado išgelbėti neįmanoma.

– Eragonai, – nuo Azihado lūpų atsklido vardas – tylesnis už šnabždesį.

– Taip, aš čia.

– Paklausk manęs, Eragonai... Turiu tau paskutinį nurodymą. – Eragonas pasilenkė žemiau, kad girdėtų mirštančiojo žodžius. – Turi man kai ką pažadėti: pažadėk, kad tu... neleisi vardenams pakrikti. Jie vieninteliai gali pasipriešinti Imperijai... Jie turi likti tvirti. Turi man pažadėti.

– Pažadu.

– Tada ramybė telydi tave, Eragonai, Šešėlio Žudike... – Išleidęs paskutinį atodūšį Azihadas užmerkė akis, ramybė apgaubė jo taurų veidą ir jis mirė.

Eragonas nulenkė galvą. Gniutulas gerklėje trukdė kvėpuoti – toks kietas, kad net skaudėjo. Arija palaimino Azihadą daininga senąja kalba, tada skambiu balsu pasakė Eragonui:

– O, kiek ši mirtis pasės nesantaikos! Jis teišus, turi stengtis kiek įmanydamas vengti kovos dėl valdžios. Padėsiu tau, kiek galėsiu.

Nenorėdamas kalbėti Eragonas žvelgė į kitus lavonus. Būtų bet ką atidavęs, kad tik būtų kur nors kitur. Safyra pauostė vieną urgalą ir pasakė:

– *Taip neturėjo nutikti. Tai blogis, ir dar blogiau, kad jis pasirodė, kai jautėmės saugūs ir laimėję pergalę.* – Ji apžiūrėjo kitą kūną, tada apsidairė aplinkui. – *O kurgi Dvyniai ir Murtagas? Jų tarp žuvusiųjų nėra.*

Eragonas apžvelgė kūnus.

– *Tu teisi!* – Jį užplūdo jausmai, kol lėkė prie tunelio angos. Tirštėjančio kraujo klanai buvo užpildę nusidėvėjusių marmurinių laiptų

įtrūkimus ir atrodė lyg juodi veidrodžiai, spindintys ir pailgi, lyg jais būtų vilkti keli sužeisti kūnai. – *Urgalai juos pasiėmė! Bet kam? Jiems juk nereikia nei kalinių, nei įkaitų.* – Staiga sugrižo neviltis. – *Nesvarbu. Negalime vyti jų be pastiprinimo. Tu net nepralįstum pro angą.*

– *Jie vis dar gali būti gyvi. Negi taip juos paliksi?*

– *O ką man daryti? Nykštukų tuneliai – nesibaigiantys labirintai! Tik pasiklyščiau. Ir eidamas pėsčiomis, urgalių nepasivyčiau, nors Arijai gal tai ir pavyktų.*

– *Tad paprašyk jos.*

– *Arija!* – Eragonas dvejojo: norėjo veikti, bet nenorėjo siųsti jos į pavojų. Tačiau iš vardenų tik ji galėtų susidoroti su urgalais. Sunkiai atsidusęs paaiškino, kas nutiko.

Arija suraukė lenktus antakius.

– Jau nieko nebepakeisi.

– Ar vysies juos?

Ji ilgokai spoksojo į jį.

– *Wiol ono.* Tik dėl tavęs.

Tada palinko priekin, rankoje suspaudusi žibantį kardą, ir nėrė į žemės pilvą.

Degdamas iš nevilties Eragonas sėdėjo sukryžiaavęs kojas ir saugojo Azihado kūną. Sunkiai suvokė, kad Azihadas žuvęs, o Murtagas dingęs. *Murtagas.* Vieno iš Žodlaužių, trylikos Raitelių, padėjusių Galbatoriksui sunaikinti jų ordiną ir pasiskelbti Alagezijos karaliumi, sūnus ir Eragono draugas. Kartais Eragonas norėdavo, kad Murtago šalia nebūtų, bet kai dabar jo neteko, liko kažkokia tuštuma. Sėdėjo nejudėdamas, kai priėjo Orikas su vyrais.

Pamatęs Azihadą, Orikas sutrypė kojomis ir nusikeikė nykštukų kalba, kirviu perkirsdamas urgalo lavoną. Vyrai, ištikti šoko, stovėjo ramiai. Sumedėjusiomis rankomis sukiodamas purvo rutulėlį, nykštukas sudejavo:

– Ak, širšių lizdas suardytas. Dabar tarp vardenų nebebus ramybės. *Barzûln*, bet tai sunkina padėtį. Ar suspėjai išgirsti jo paskutinius žodžius?

Eragonas žvilgtelėjo į Safyrą.

– Galėčiau juos pakartoti tik prie tinkamų asmenų.

– Suprantu. O kurgi Arija?

Eragonas parodė.

Orikas vėl nusikeikė, tada papurtė galvą ir pritūpė ant kulnų.

Netrukus pasirodė Jormunduras su dvylika gretų, kiekvienoje po šešis karius. Paliepė jiems palaukti už ratu suvirtusių kūnų, toliau žengė pats vienas. Pasilenkė ir palietė Azihado petį.

– Kaip likimas gali būti toks žiaurus, mano senasis drauge? Būčiau atvykęs greičiau, jei ne šio prakeikto kalno dydis, ir tada tu galbūt būtum išgelbėtas. O dabar esame pakirsti savo triumfo viršūnėje.

Eragonas tyliai jam papasakojo apie Ariją ir Dvynių bei Murtago dingimą.

– Nereikėjo jai eiti, – išsitiesė Jormunduras, – bet dabar jau nieko nepakeisi. Čia bus pastatyta sargyba, bet prireiks ne mažiau kaip valandos, kol bus surasti nykštukai vedliai dar vienai ekspedicijai į tunelius.

– Norėčiau jai vadovauti, – pasisiūlė Orikas.

Jormunduras atsisuko į Trondžeimą ir įsižiūrėjo į toli.

– Ne, dabar tavęs reikės Hrotgarui. Eiti turės kas nors kitas. Atleisk, Eragonai, bet visi svarbūs asmenys turi likti čia, kol bus išrinktas Azihado įpėdinis. Arija turės gintis pati... Vis tiek nepajėgtume jos pasivyti.

Eragonas linktelėjo, susitaikydamas su tuo, kas neišvengiama.

Jormunduras apsižvalgė aplink prieš prabildamas visiems:

– Azihadas žuvo kaip karys! Pažiūrėkit: nudobė penkis urgalus! Menkesnis vyras nebūtų atsilaukęs ir prieš vieną. Mes jį pagerbsime ir tikėsime, kad jo dvasia įtiks dievams. Nuneškite jį su bendražygiais ant skydų į Trondžeimą... ir nesidrovėkite savo ašarų, nes tai – gedulo diena, kurią atmins visi. Te greičiau ateina ta akimirka, kai galėsime įsmeigti savo kardus į pabaisas, nužudžiusias mūsų valdovą!

Kariai kaip vienas suklupo ir nusiėmė kepures pagerbdami Azihadą. Tada atsistojo, pagarbiai užkėlė jį ant skydo, o paskui ant pečių. Daug vardenų raudėjo, ašaros ritosi į jų barzdas, bet jie toliau vykdė savo užduotį ir nešė Azihadą. Iškilmingos procesijos atgal į Trondžeimą viduryjeėjo Safyra ir Eragonas.

VYRESNIŲJŲ TARYBA

Eragonas prabudo ir pasivertė prie lovos krašto, dairydamasis po kambarį, užlietą blankios pridengtos lempos šviesos. Atsisėdo ir pasižiūrėjo į miegančią Safyrą. Jos raumeningi šonai pakildavo ir vėl susitraukdavo, kai galingi plaučiai išstumdavo orą pro žvynuotas šnerves. Eragonas prisiminė šėlstančią ugnį, kurią ji dabar galėjo sukelti ir išleisti pro nasrus. Nuostabu, kad liepsnos, tokios karštos, kad išlydytų net metalą, pralėkdavo pro jos liežuvį ir dramblio kaulo baltumo dantis jų nesužalodamos. Pirmąją liepsną Safyra paleido kovoje su Durza – leisdamasi nuo Trondžheimio viršūnės, o paskui be galo didžiavosi savo naujuoju gebėjimu. Vis išleisdavo mažas liepsnos sroveles ir naudodavosi kiekviena galimybe ką nors apšviesti.

Kadangi Izidar Mitrimas buvo sudaužytas, Eragonas su Safyra nebegalėjo likti drakonų būste virš jo. Nykštukai leido įsikurti sename sargybinių kambaryje apatiniame Trondžheimio aukšte. Kambarys buvo didelis, bet žemomis lubomis ir tamsiomis sienomis.

Sielvartas apėmė Eragoną, kai jis prisiminė, kas nutiko vakar. Akys prisipildė ašarų ir viena nukrito į delną. Apie Ariją nebuvo nieko girdėti iki vakaro, kai ji išlindo iš tunelio, pavargusi ir skaudamomis kojomis. Kad ir kaip stengėsi (naudojo ir magiją), urgalai nuo jos paspruko.

– Štai ką radau, – tepasakė.

Tada parodė vieno iš Dvynių purpurinį apsiaustą, suplėšytą ir kruviną, Murtago tuniką ir abi odines pirštines.

– Jie buvo išmėtyti ant krašto gilios bedugnės, kurios dugno joks tunelis nesiekia. Urgalai greičiausiai pavogė jų šarvus ir ginklus, o kūnus sumetė į duobę. Bandžiau magija surasti Murtagą ir Dvynius, bet nemačiau tik bedugnės šešėlius. – Jos akys susidūrė su Eragono. – Man labai gaila, bet jų nebėra.

Dabar Eragonas gedėjo Murtago. Lėtai apėmė kraupus praradimo ir siaubo jausmas. Per paskutinius mėnesius jie labai suartėjo, ir dėl to buvo dar skaudžiau.

Žiūrėdamas į ašarą delne – nedidelį žibantį kupolą – nusprendė pats magija surasti tuos tris vyrus. Suprato, kad tai bergždžia, bet turėjo pamėginti, kad įsitikintų, jog Murtago iš tiesų nebėra. Bet nebuvo tikras, ar nori mėginti jėgas ten, kur net Arijai nepavyko; ar palengvės išvydus Murtagą, gulintį sudarkytą uolos papėdėje giliai po Farten Duru.

Sušnibždėjo:

– *Draumr kópa.*

Tamsa apgaubė lašelį, paversdama jį mažyčiu nakties taškeliu sidabriname delne. Per jį kažkas šmėkstelėjo lyg paukštis pro debesimis aptrauktą mėnulį... ir nieko.

Dar viena ašara nukrito prie pirmosios.

Eragonas giliai įkvėpė, atsilošė ir leido užplūsti ramybei. Atsigavęs po kovos su Durza, suprato, nors ta mintis ir žemino: nugalėti jam tiesiog pasisekė. *Jei dar kada teks susidurti su kitu Šešėliu, razaku ar Galbatoriksu, turiu būti stipresnis, jei noriu laimėti. Bromas būtų galėjęs mane daugiau išmokyti – žinau, kad būtų galėjęs. Dabar tėra viena išeitis – elfai.*

Safyros kvėpavimas padažnėjo ir ji atsimerkė, plačiai žiovaudama.

– *Labas rytas, mažyli.*

– *Argi labas? – Nuleido žvilgsnį ir atsirėmė rankomis į čiužinį. – Baisu... Murtagas ir Azihadas... Kodėl sargyba tuneliuose neperspėjo apie urgalus? Šie juk negalėjo sekti Azihado karių nepastebėti... Arija teisi, jau nieko nebepakeisi.*

– *Tiesa gali ir neišaiškėti, – švelniai prabilo Safyra. Ji atsistojo sparnais atsiremdama į lubas. – Tau reikia pavalgyti, tada turime sužinoti,*

ką planuoja vardenai. Negalime švaistyti laiko. Naują valdovą gali išrinkti per kelias valandas.

Eragonas sutiko, prisiminęs, kas buvo vakar: Orikas nulėkė pas karalių Hrotgarą pranešti naujienų, Jormunduras gabeno Azihado kūną į vietą, kur jis ilsėsis iki laidotuvių, o Arija stovėjo viena ir stebėjo, kas dedasi.

Eragonas pakilo, užsijuosė Zaroką ir lanką, tada pasilenkė ir pakėlė Safyros balną. Skausmas persmelkė juosmenį, parmetė ant grindų, kur Eragonas raitėsi iš skausmo, graibydamasis už nugaros. Jautėsi, lyg būtų perpjautas pusiau. Safyra suurzgė, kai plėšiantis skausmas pasiekė ir ją. Mėgino jį sumažinti mintimis, bet negalėjo palengvinti kančių. Jos uodega instinktyviai pakilo lyg prieš kovą.

Tik po kelių minučių priepuolis liovėsi ir nurimo paskutinis tvilksnis, palikdamas Eragoną sunkiai alsuojantį. Veidu žliaugė prakaitas, plaukai sulipo, akis gėlė. Ranka atsargiai pačiupinėjo randą. Jis buvo karštas ir labai skausmingas.

Safyra nuleido nosį ir palietė jo ranką.

– *Ak, mažyli...*

– *Šįkart buvo blogiau*, – atsakė jis, mėgindamas išsitiesti. Ji leido atsiremti į save, kol jis braukėsi prakaitą ir nedrąsiai žingtelėjo durų link.

– *Ar pajėgsi eiti?*

– *Privalau. Kaip drakonas ir Raitelis turime viešai paskelbti nuomonę dėl kito vardenų valdovo rinkimų ir gal netgi pakreipti juos teisingiausia linkme. Atsižvelgsiu į mūsų padėtį – dabar vardenams darome didelę įtaką. Bent jau Dvynių čia nėra, kurie gvieštųsi sosto. Tai vienintelis geras dalykas.*

– *Labai gerai, bet Durza turės kentėti tūkstantį metų už tai, ką padarė tau.*

Jis suniurnėjo:

– *Tiesiog laikykis netoli manęs.*

Jiedu drauge nužygiavo per Trondžheimą arčiausios virtuvės link. Koridoriuose ir salėse žmonės sustodavo ir lenkdavosi jiems, murmeldami „Argetlamas“ ar „Šešėlio Žudikas“. Prie jų dėjosi ir nykštukai, nors

ir ne tiek daug jų buvo. Eragoną nustebino susirūpinę žmonių veidai ir tamsūs gedulingi rūbai, dėvimi išreikšti liūdesiui. Daug moterų buvo apsirengusios juodai, veidus paslėpusios po nériniuotais vualiais.

Virtuvėje Eragonas atsinešė lėkštę maisto prie žemo staliuko. Safyra atidžiai jį stebėjo, jei vėl ištiktų priepuolis. Keletas žmonių mėgino prieti, bet ji užrietė lūpą ir suurzgė, ir jie nulėkė šalin. Eragonas įniko į maistą ir apsimetė nepastebįs trukdžių. Galiausiai, mėgindamas nukreipti į šalį mintis apie Murtagą, paklausė:

– *Kaip manai, kas dabar galėtų vadovauti vardenams, kai nebėra Azihado ir Dvynių?*

Ji dvejojo.

– *Gali būti, kad tu, jei paskutinius Azihado žodžius interpretuotume kaip palaiminimą. Beveik niekas tam nesipriešintų. Bet tai neatrodo išmintingas kelias. Čia įžvelgiu tikrai rūpesčius.*

– *Sutinku. Be to, Arija nepritartų, o ji gali būti pavojinga priešė. Elfai negali meluoti senąja kalba, bet toks draudimas negalioja kalbant mūsų kalba – ji galėtų neigti, kad Azihadas taip kalbėjo, jei jai tik būtų naudinga. Ne, nenoriu tokių pareigų... O kaip Jormundurą?*

– *Azihadas vadino jį savo dešiniąja ranka. Deja, mažai apie jį žino-me, kaip ir apie kitus vardenų vadovus. Tiek nedaug laiko prabėgo nuo tada, kai čia atvykome. Turėsime spręsti remdamiesi savo jausmais ir nuojauta, o ne faktais.*

Eragonas stumdė gabalėlį žuvies aplink trintų gumbų krūvelę.

– *Nepamiršk Hrotgaro ir nykštukų klanų – jie netylės. Išskyrus Ariją, elfai tarti žodžio dėl įpėdinio negalės – sprendimas bus priimtas anksčiau, nei jie apie tai sužinos. Bet nykštukai negali būti – nebus – igno-ruojami. Hrotgaras palankus vardenams, bet jei daug klanų stos prieš jį, jis gali būti priverstas remti ką nors kitą, visai netinkamą vadovauti.*

– *Ir kas tai būtų?*

– *Kas nors lengvai valdomas. – Jis užsimerkė ir atsilošė. – Bet kas Farten Dure, bet kas.*

Abu jie ilgai svarstė, kokį sprendimą turėtų priimti. Galiausiai Safyra prabilo: